

Prozatímní vydání

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (devátého senátu)

15. února 2017 (*)

„řízení o předběžné otázce – Volný pohyb kapitálu – Článek 64 SFEU – Pohyb kapitálu do nebo ze třetích zemí, zahrnující poskytování finančních služeb – Finanční aktiva uložená na švýcarském bankovním účtu – Dodatečný platební výměr – Lhůta pro domovní daně – Prodloužení lhůty pro domovní daně v případě aktiv uložených mimo členský stát bydliště“

Ve věci C-317/15,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud Nizozemska) ze dne 10. dubna 2015, došlým Soudnímu dvoru dne 26. března 2015, v řízení

X

proti

Staatssecretaris van Financiën,

SOUDNÍ DVŮR (devátý senát),

ve složení C. Vajda (zpravodaj), vykonávající funkci předsedy senátu, K. Jürimäe a C. Lycourgos, soudci,

generální advokát: P. Mengozzi,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za nizozemskou vládu M. L. Noort, M. K. Bulterman a J. Langerem, jako zmocněnci,
- za německou vládu J. Möllerem a T. Henzem, jako zmocněnci,
- za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s G. M. De Socio, avvocato dello Stato,
- za Evropskou komisi W. Roelsem a C. Soulay, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout vč bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 64 odst. 1 SFEU.

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi X, fyzickou osobou, a Staatssecretaris van Financiën (státní tajemník pro finance, Nizozemsko), týkajícího se dodatečného platebního výměru na daň z příjmů a na odvody na sociální zabezpečení za zdaňovací období let 1998 až 2006.

Právní rámec

Unijní právo

3 Článek 1 odst. 1 směrnice Rady 88/361/EHS ze dne 24. června 1988, kterou se provádí článek 67 Smlouvy [článek zrušený Amsterodamskou smlouvou] (Úř. věst. 1988, L 178, s. 5; Zvl. vyd. 10/01, s. 10), stanoví:

„Aniž jsou dotčena dále uvedená ustanovení, zruší členské státy omezení pohybu kapitálu mezi rezidenty členských států. Pro zjednodušení provádění této směrnice se pohyb kapitálu ření podle klasifikace uvedené v příloze I.“

4 Mezi pohybem kapitálu vyjmenovaným v příloze I směrnice 88/361 jsou v jejím oddíle VI uvedeny „[o]perace na běžných a vkladových účtech u finančních institucí“, mezi které mimo jiné patří „[o]perace prováděné rezidenty se zahraničními finančními institucemi“.

Nizozemské právo

5 Článek 16 Algemene Wet inzake Rijksbelastingen (zákon o daních, dále jen „AWR“) stanoví:

„1. Existuje-li okolnost, na základě níž je možné se domnívat, že chybně nebyla vyměřena žádná daň nebo byla vyměřena příliš nízká daň, [...] může inspektor neodvedenou daň doměřit [...]

[...]

3. Oprávnění k vydání dodatečného platebního výměru zaniká po uplynutí pěti let, počinaje okamžikem, ke kterému došlo ke vzniku daňového dluhu. [...]

4. Byla-li na zdanitelnou částku, která se nachází nebo vznikla v zahraničí, vyměřena příliš nízká částka daně, zaniká právo k doměření daně odchýlené od odst. 3 vety první po uplynutí dvanácti let, počinaje okamžikem, ke kterému došlo ke vzniku daňového dluhu.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

6 V květnu 2002 bylo podáno trestní oznámení pro porušení Wet toezicht effectenverkeer (zákon o dohledu nad pohybem cenných papírů). Na jeho základě bylo zahájeno trestní stíhání, v jehož rámci byl X několikrát vyslechnut.

7 Dopisem ze dne 13. ledna 2009 předal X nizozemské daňové správě informace o účtu, jehož byl majitelem, pod kódovým označením, u bankovní instituce ve Švýcarsku do začátku roku 2004, a o účtu, jehož byl majitelem u bankovní instituce v Lucembursku od začátku roku 2004, přičemž o těchto účtech se v daňových přiznáních za zdaňovací období let předcházejících tomuto dopisu nezmínil.

8 Dne 27. července 2010 předal Officier van Justitie (státní zástupce, Nizozemsko) výsledky trestního vyšetřování daňové správy. Platebními výměry ze dne 30. listopadu 2010 byly

dom?eny dan? za roky 1998 až 2006.

9 X podal proti t?mto dodate?ným platebním vým?r?m žalobu k Rechtbank te Breda (Soud v Bred?, Nizozemsko). Rozsudkem ze dne 12. září 2012 tento soud rozhodl, že dodate?né platební vým?ry za období do roku 2004 v?etn?, vystavené v prodloužené lh?t? pro dom?ení dan? podle ?l. 16 odst. 4 AWR, nebyly vyhotoveny s náležitou pé?í ve smyslu rozsudku ze dne 11. ?ervna 2009, X a Passenheim-van Schoot (C?155/08 a C?157/08, EU:C:2009:368). Tento soud nicmén? na základ? doložky „standstill“ v ?l. 64 odst. 1 SFEU rozhodl, že volný pohyb kapitálu, potažmo judikatura vyplývající z uvedeného rozsudku, se na dom?ení dan? nevztahuje, jelikož se dom?ení dan? týkalo švýcarského bankovního ú?tu. Z t?chto d?vod? potvrdil dodate?né platební vým?ry za období do roku 2003 v?etn?, s výjimkou opravy týkající se rozložení p?íjm? mezi X a jeho manželku, a snížil dodate?ný vým?r za rok 2004 na výši dan? související s lucemburským bankovním ú?tem.

10 Da?ový inspektor podal proti rozsudku Rechtbank te Breda (Soud v Bred?) odvolání k Gerechtshof te 's-Hertogenbosch (Odvolací soud v 's-Hertogenbosch, Nizozemsko) v ?ásti, ve které se rozsudek týkal dom?ení dan? za rok 2004, p?i?emž namítal záv?r o tom, že nepostupoval s náležitou pé?í. X podal k Gerechtshof te 's-Hertogenbosch (Odvolací soud v 's-Hertogenbosch) vedlejší odvolání proti tomuto rozsudku v ?ásti, ve které se týkal dom?ení dan? za všechny roky dot?ené ve sporu p?ed Rechtbank te Breda (Soud v Bred?), p?i?emž v této souvislosti zpochybnil skute?nost, že by v d?sledku doložky „standstill“ v ?l. 64 odst. 1 SFEU m?l být jeho švýcarský bankovní ú?et vylou?en z volného pohybu kapitálu.

11 Gerechtshof te 's-Hertogenbosch (Odvolací soud v 's-Hertogenbosch) zamítl hlavní odvolání da?ového inspektora jako neopodstatné. Vedlejší odvolání X shledal tento soud nep?ípustným v rozsahu, ve kterém se týkalo rozhodnutí o dom?ení dan? za období do roku 2003 v?etn?, jakož i let 2005 a 2006, ale opodstatným v ?ásti týkající se rozhodnutí o dom?ení dan? za rok 2004. V této souvislosti zmín?ný soud rozhodl, že dom?ení dan? ve vztahu ke švýcarskému bankovnímu ú?tu v plném rozsahu spadá do p?sobnosti judikatury vyplývající z rozsudku ze dne 11. ?ervna 2009, X a Passenheim-van Schoot (C?155/08 a C?157/08, EU:C:2009:368). Podle téhož soudu se ?l. 64 odst. 1 SFEU na v?c v p?vodním ?ízení nevztahuje, nebo? opat?ení obsažené v ?l. 16 odst. 4 AWR je opat?ením obecným, které lze použít na situace nesouvisející s p?ímými investicemi, poskytováním finan?ních služeb ?i p?ijímáním cenných papír? na kapitálové trhy, což jsou kategorie výslovn? uvedené v ?l. 64 odst. 1 SFEU.

12 X i státní tajemník pro finance podali proti rozsudku Gerechtshof te 's-Hertogenbosch (Odvolací soud v 's-Hertogenbosch) kasa?ní opravné prost?edky k Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud Nizozemska). Státní tajemník pro finance namítá, že Gerechtshof te 's-Hertogenbosch (Odvolací soud v 's-Hertogenbosch) nepostupoval správn?, když shledal, že ?l. 64 odst. 1 SFEU se na taková opat?ení, jako je dom?ení dan? z p?íjm? plynoucích ze švýcarského bankovního ú?tu za rok 2004 s využitím lh?ty pro dom?ení dan? podle ?l. 16 odst. 4 AWR, nevztahuje.

13 Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud Nizozemska) má pochybnosti v první ?ad? o tom, zda je v?cná p?sobnost ?l. 64 odst. 1 SFEU vymezena p?edm?tem dot?ených vnitrostátních právních p?edpis?, nebo transakcemi, které tyto vnitrostátní právní p?edpisy omezují. V této souvislosti na jedné stran? uvádí, že odkaz na „používání“ omezení uvedených v ?l. 64 odst. 1 SFEU se jeví jako argument ve prosp?ch druhého výkladu. Dále má za to, že první výklad by mohl vést k tomu, že toto ustanovení bude zbaveno podstatné ?ásti svého užit?ného ú?inku. Na druhé stran? poznamenává, že argument ve prosp?ch prvního výše uvedeného výkladu by mohl poskytovat rozsudek ze dne 14. prosince 1995, Sanz de Lera a další (C?163/94, C?165/94 a C?250/94, EU:C:1995:451). V uvedeném rozsudku Soudní dv?r rozhodl, že právní úprava, která

se uplatní obecně na veškerý vývoz mincí, bankovek nebo šeků na majitele, včetně vývozu nesouvisejícího s přímými investicemi, poskytováním finančních služeb či přijímáním cenných papírů na kapitálové trhy ve třetích zemích, nespadá pod čl. 73c odst. 1 Smlouvy o ES (nyní čl. 64 odst. 1 SFEU).

14 Ve druhé řádě má Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud Nizozemska) pochybnosti o tom, zda musí být čl. 64 odst. 1 SFEU vykládán v tom smyslu, že míří jen na vnitrostátní právo, které se vztahuje na poskytovatele finančních služeb a které určuje pravidla a podmínky poskytování těchto služeb. V této souvislosti poukazuje na to, že předkládající soud a Evropská komise prosazovaly ve věci, která v době podání žádosti o rozhodnutí o předložené otázce nebyla ještě rozhodnuta a ve které byl následně vydán rozsudek ze dne 21. května 2015, Wagner-Raith (C-560/13, EU:C:2015:347), právě tento výklad. Má nicméně za to, že proti tomuto výkladu lze namítnout, že formulace čl. 64 odst. 1 SFEU neposkytuje žádnou indicii v tomto smyslu a že by se jím výrazně omezil skutečný význam čl. 64 odst. 1 SFEU.

15 Nakonec si Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud Nizozemska) klade otázku, zda se výraz „omezení ve vztahu k pohybu kapitálu do nebo ze třetích zemí, zahrnujícího [zahrnujícímu] [...] poskytování finančních služeb“, uvedený v čl. 64 odst. 1 SFEU, týká použití čl. 16 odst. 4 zákoníku ve vztahu k účtu u banky ve Švýcarsku, jehož byl X majitelem. V této souvislosti poznamenává, že aťkoli lze držení účtu cenných papírů kvalifikovat jako finanční službu ve smyslu rozsudku ze dne 11. června 2009, X a Passenheim-van Schoot (C-155/08 a C-157/08, EU:C:2009:368), týká se tento rozsudek výkladu článků 49 a 56 ES (nyní články 56 a 63 SFEU), a lze pochybovat o tom, zda musí být čl. 64 odst. 1 SFEU vykládán stejně.

16 Za těchto okolností se Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud Nizozemska) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předložené otázky:

„1) Vztahuje se možnost používání omezení v třetích zemích uvedená v čl. 64 odst. 1 SFEU i na omezení existující v rámci vnitrostátního režimu, jakým je prodloužená lhůta pro dodatečný výměr dotčená ve věci v původním řízení a který se použije i na situace nesouvisející s přímými investicemi, poskytováním finančních služeb či přijímáním cenných papírů na kapitálové trhy?

2) Týká se možnost používání omezení pohybu kapitálu ve vztahu k poskytování finančních služeb, uvedená v čl. 64 odst. 1 SFEU, i omezení, která tak jako prodloužená lhůta pro dodatečný výměr dotčená ve věci v původním řízení nesouvisí s poskytovatelem služeb ani s podmínkami a způsoby jejich poskytování?

3) Zahrnuje „pohyb kapitálu zahrnující poskytování finančních služeb“ ve smyslu čl. 64 odst. 1 SFEU rovněž případy, kdy si – tak jako v projednávaném případě – osoba s bydlištěm v některém členském státě založila účet (cenných papírů) u bankovní instituce mimo území Unie, a je okolnost, že tato bankovní instituce provádí operace pro majitele účtu, důležité a, je-li tomu tak, do jaké míry?“

K předložným otázkám

Úvodní poznámky

17 Předložené otázky se týkají výkladu čl. 64 odst. 1 SFEU, podle kterého není článkem 63 SFEU dotčeno používání omezení v třetích zemích existujících ke dni 31. prosince 1993 podle vnitrostátního práva nebo unijního práva ve vztahu k pohybu kapitálu do nebo ze třetích zemí, zahrnujícímu přímé investice, včetně investic do nemovitostí, usazování, poskytování finančních služeb či přijetí cenných papírů na kapitálové trhy.

18 Je třeba poukázat na to, že tyto otázky vycházejí z předpokladu, že právní úprava dotčená v povodním řízení, která stanoví prodlouženou lhůtu pro domnění daní, představuje omezení pohybu kapitálu ve smyslu článku 63 SFEU.

19 Z předkládacího rozhodnutí také vyplývá, že tato právní úprava je v platnosti od 8. června 1991. Tato právní úprava byla tedy použitelná před datem 31. prosince 1993, uvedeným v čl. 64 odst. 1 SFEU, takže naplňuje časové kritérium stanovené v tomto ustanovení.

K první otázce

20 Podstatou první předběžné otázky předkládacího soudu je, zda musí být čl. 64 odst. 1 SFEU vykládán v tom smyslu, že se vztahuje na vnitrostátní právní úpravu, která stanoví takové omezení pohybu kapitálu uvedeného v tomto ustanovení, jako je prodloužená lhůta pro domnění daní dotčená v povodním řízení, jestliže se toto omezení použije i na situace nesouvisející s přímými investicemi, usazováním, poskytováním finančních služeb či přijímáním cenných papírů na kapitálové trhy.

21 V této souvislosti je třeba zaprvé uvést, že ze znění čl. 64 odst. 1 SFEU plyne, že toto ustanovení stanoví odchylku od zákazu stanoveného v čl. 63 odst. 1 SFEU ve prospěch „používání“ omezení, která existují ke dni 31. prosince 1993 podle vnitrostátního práva ve vztahu k pohybu kapitálu zahrnujícímu přímé investice, usazování, poskytování finančních služeb či přijetí cenných papírů na kapitálové trhy. Použitelnost čl. 64 odst. 1 SFEU nezávisí tedy na předemtu vnitrostátní právní úpravy obsahující taková omezení, nýbrž na jejím účinku. Toto ustanovení se použije tehdy, pokud tato vnitrostátní právní úprava zavádí omezení pohybu kapitálu zahrnujícího přímé investice, usazování, poskytování finančních služeb či přijetí cenných papírů na kapitálové trhy. Z toho vyplývá, že skutečnost, že se tato právní úprava může vztahovat i na jiné situace, nemůže bránit použitelnosti článku 64 odst. 1 SFEU za okolností, které jsou v něm uvedeny.

22 Zadruhé je tento výklad potvrzen judikaturou Soudního dvora. Soudní dvůr dospěl totiž k závěru, že se na omezení pohybu kapitálu, jako je méně výhodné daňové zacházení s dividendami zahraničního původu, vztahuje čl. 64 odst. 1 SFEU, pokud se toto omezení vztahuje na podíly získané s cílem vytvořit nebo udržet dlouhodobé a přímé hospodářské vztahy mezi akcionářem a dotyčnou společností, které akcionáři umožňují skutečně se účastnit řízení této společnosti nebo její kontroly (rozsudek ze dne 24. listopadu 2016, SECIL, C-464/14, EU:C:2016:896, bod 78 a citovaná judikatura). Omezení taktéž spadá podle Soudního dvora pod čl. 64 odst. 1 SFEU jakožto omezení pohybu kapitálu zahrnujícího přímé investice, pokud se toto omezení vztahuje na investice jakékoli povahy, které provádí fyzické nebo právnické osoby a které slouží k tomu, aby vytvořily nebo udržely dlouhodobé a přímé vztahy mezi osobou, která poskytla kapitál, a podnikem, kterému je tento kapitál za účelem výkonu hospodářské činnosti určen (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. května 2008, Orange European Smallcap Fund, C-194/06, EU:C:2008:289, bod 102). Z těchto rozsudků, a zejména z použití spojky „pokud“ plyne, že působnost čl. 64 odst. 1 SFEU nezávisí na specifickém předemtu vnitrostátního omezení, nýbrž na jeho účinku na pohyb kapitálu, který je v tomto ustanovení uveden.

23 Tento výklad čl. 64 odst. 1 SFEU není rozsudkem ze dne 14. prosince 1995, Sanz de Lera a další (C-163/94, C-165/94 a C-250/94, EU:C:1995:451), citovaným předkládacím soudem, zpochybněn. Je pravda, že Soudní dvůr poté, co v bodě 33 onoho rozsudku upřesnil, že faktické vyvezení platebních prostředků nelze samo o sobě považovat za pohyb kapitálu, v bodech 35 a 36 téhož rozsudku rozhodl, že vnitrostátní právní úprava, která se uplatní obecně na veškerý vývoz mincí, bankovek nebo šeků na majitele, včetně vývozu nesouvisejícího s přímými investicemi, včetně investic do nemovitostí, usazování, poskytování finančních služeb či přijímání cenných papírů na kapitálové trhy ve třetích zemích, nespadá pod čl. 73c odst. 1 Smlouvy o ES

(nyní čl. 64 odst. 1 SFEU). V bodě 37 téhož rozsudku dospěl ovšem Soudní dvůr k závěru, že členské státy mohou oprávněně ověřovat povahu dotčených transakcí a převodů a zda byly tyto transakce a převody skutečně uskutečny, aby zjistily, zda takové převody nejsou využívány pro účely právního pohybu kapitálu, na který se vztahují omezení dovolená článkem 73c odst. 1 Smlouvy o ES. Z rozsudku ze dne 14. prosince 1995, Sanz de Lera a další (C-163/94, C-165/94 a C-250/94, EU:C:1995:451), vyplývá, že členské státy se mohou dovolávat článku 64 odst. 1 SFEU, pokud se vnitrostátní právní úprava použije na pohyb kapitálu uvedený v tomto ustanovení.

24 Zatímco je třeba podotknout, že výklad, podle kterého se čl. 64 odst. 1 SFEU použije jen v případě, že se dotčená vnitrostátní právní úprava týká výlučně pohybu kapitálu uvedeného v tomto ustanovení, by byl v rozporu s užitečným účinkem tohoto ustanovení. Takový výklad by totiž, jak poznamenala nizozemská vláda ve vyjádření předloženém Soudnímu dvoru, ve svém důsledku nutil všechny členské státy, aby v zájmu využití možnosti používat omezení uvedená v čl. 64 odst. 1 SFEU změnilly své vnitrostátní právní předpisy před 1. lednem 1994 tak, aby je přizpůsobily přesně rozsahu působnosti tohoto ustanovení.

25 Na první otázku je proto třeba odpovědět, že čl. 64 odst. 1 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že se vztahuje na vnitrostátní právní úpravu, která stanoví takové omezení pohybu kapitálu uvedeného v tomto ustanovení, jako je prodloužená lhůta pro domovní daně dotčená v převodním řízení, i když se toto omezení použije i na situace nesouvisející s přímými investicemi, usazováním, poskytováním finančních služeb či přijímáním cenných papírů na kapitálové trhy.

K třetí otázce

26 Podstatou této předběžné otázky předkládajícího soudu, kterou je třeba se zabývat před druhou otázkou, je, zda založení účtu cenných papírů rezidentem členského státu u takové bankovní instituce mimo území Unie, jako je instituce dotčená ve věci v převodním řízení, spadá pod pojem „pohyb kapitálu zahrnující poskytování finančních služeb“ ve smyslu čl. 64 odst. 1 SFEU.

27 V této souvislosti je třeba poukázat zprvu na to, že vzhledem k tomu, že Smlouva o FEU neobsahuje definici pojmu „pohyb kapitálu“, uznal Soudní dvůr informativní hodnotu klasifikace obsažené v příloze I směrnice 88/361, přičemž podle jejího úvodu je v ní obsažený seznam pouze demonstrativní (rozsudek ze dne 21. května 2015, Wagner-Raith, C-560/13, EU:C:2015:347, bod 23 a citovaná judikatura). V této příloze jsou přitom v oddíle VI uvedeny, jak poznamenala Komise ve vyjádření předloženém Soudnímu dvoru, „[o]perace na běžných a vkladových účtech u finančních institucí“, mezi které mimo jiné patří „[o]perace prováděné rezidenty se zahraničními finančními institucemi“. Založení účtu cenných papírů u bankovní instituce, jako je instituce dotčená ve věci v převodním řízení, spadá tudíž pod pojem „pohyb kapitálu“.

28 Zadruhé Soudní dvůr rozhodl, že aby mohlo vnitrostátní opatření spadat pod odchylku stanovenou v čl. 64 odst. 1 SFEU, musí se vztahovat k pohybu kapitálu, který má dostatečnou úzkou vazbu na poskytování finančních služeb, což vyžaduje, aby existovala příčinná souvislost mezi pohybem kapitálu a poskytováním finančních služeb (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. května 2015, Wagner-Raith, C-560/13, EU:C:2015:347, body 43 a 44).

29 V této souvislosti je třeba podotknout, že pohyb kapitálu vyvolaný založením účtu cenných papírů u bankovní instituce zahrnuje poskytování finančních služeb. Je totiž nesporné, že tato bankovní instituce vykonává pro majitele tohoto účtu služby spojené se správou tohoto účtu, které je třeba kvalifikovat jako poskytování finančních služeb.

30 Mezi dotčeným pohybem kapitálu a poskytováním finančních služeb též existuje příinná souvislost, neboť majitel ukládá svůj kapitál na účet cenných papírů na základě toho, že mu bankovní instituce poskytuje, coby protiplnění, služby spojené se správou tohoto účtu. V takové situaci, jaká nastala ve věci v původním řízení, tudíž mezi pohybem kapitálu a poskytováním finančních služeb existuje dostatečná úzká vazba.

31 Z toho vyplývá, že na třetí otázku je třeba odpovědět, že založení účtu cenných papírů rezidentem členského státu u takové bankovní instituce mimo území Unie, jako je instituce dotčená ve věci v původním řízení, spadá pod pojem „pohyb kapitálu zahrnující poskytování finančních služeb“ ve smyslu čl. 64 odst. 1 SFEU.

K druhé otázce

32 Podstatou druhé předběžné otázky předkládajícího soudu je, zda možnost používat omezení pohybu kapitálu zahrnujícího poskytování finančních služeb, kterou členským státům přiznává čl. 64 odst. 1 SFEU, platí i pro ta omezení, která – stejně jako prodloužená lhůta pro domnění daně dotčená v původním řízení – nesouvisí ani s poskytovatelem služeb, ani s podmínkami a způsobem jejich poskytování.

33 V tomto ohledu je třeba poukázat na to, že určujícím kritériem pro použití čl. 64 odst. 1 SFEU je příinná souvislost, která existuje mezi pohybem kapitálu a poskytováním finančních služeb, a nikoli osobní přisobnost sporného vnitrostátního opatření nebo jeho vztah k poskytovateli spíše než k příjemci takových služeb. Přisobnost tohoto ustanovení totiž je vymezena odkazem na kategorie pohybu kapitálu, které mohou být předmětem omezení (rozsudek ze dne 21. května 2015, Wagner-Raith, C-560/13, EU:C:2015:347, bod 39).

34 Okolnost, že vnitrostátní opatření se týká v první řadě investora, a nikoliv poskytovatele finanční služby, tedy nebrání tomu, aby toto opatření spadalo do přisobnosti čl. 64 odst. 1 SFEU (rozsudek ze dne 21. května 2015, Wagner-Raith, C-560/13, EU:C:2015:347, bod 40). Stejně tak okolnost, že vnitrostátní ustanovení nijak nesouvisí s podmínkami a způsobem poskytování finanční služby, nebrání tomu, aby toto opatření spadalo pod citované ustanovení.

35 Z toho vyplývá, že na druhou otázku je třeba odpovědět, že možnost používat omezení pohybu kapitálu zahrnujícího poskytování finančních služeb, kterou členským státům přiznává čl. 64 odst. 1 SFEU, platí i pro ta omezení, která – stejně jako prodloužená lhůta pro domnění daně dotčená v původním řízení – nesouvisí ani s poskytovatelem služeb, ani s podmínkami a způsobem jejich poskytování.

K nákladům řízení

36 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložением jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (devátý senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 64 odst. 1 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že se vztahuje na vnitrostátní právní úpravu, která stanoví takové omezení pohybu kapitálu uvedeného v tomto ustanovení, jako je prodloužená lhůta pro domovní dan dotčená v původním řízení, i když se toto omezení použije i na situace nesouvisející s přímými investicemi, usazováním, poskytováním finančních služeb či přijímáním cenných papírů na kapitálové trhy.
- 2) Založení účtu cenných papírů rezidentem členského státu u takové bankovní instituce mimo území Evropské unie, jako je instituce dotčená ve věci v původním řízení, spadá pod pojem „pohyb kapitálu zahrnující poskytování finančních služeb“ ve smyslu čl. 64 odst. 1 SFEU.
- 3) Možnost používat omezení pohybu kapitálu zahrnujícího poskytování finančních služeb, kterou členským státem přiznává čl. 64 odst. 1 SFEU, platí i pro ta omezení, která – stejně jako prodloužená lhůta pro domovní dan dotčená v původním řízení – nesouvisejí ani s poskytovatelem služeb, ani s podmínkami a zpusobem jejich poskytování.

Podpisy.

* Jednací jazyk: nizozemština.